

Ingomar Petersen (RV):

Vi har tidligere haft anden behandling af de konservatives lovforslag, som for så vidt omhandler de samme problemer. De konservative gjorde det fornuftige, at de bad om at få det behandlet under et fornyet udvalgsarbejde mellem anden og tredje behandling. Under dette udvalgsarbejde kom man til det resultat, at det fornuftigste var at få problemerne nøjere undersøgt; der var så mange uafklarede spørgsmål i det, ikke mindst problemerne om eksklusivafalterne. Derved får man en mulighed for at komme til bunds i sagerne og måske nå et resultat på området.

Derfor kan det virke lidt mærkeligt, at venstre stadig væk opretholder deres forslag, et forslag, som efter vor formening ikke giver regeringen nogen klare retningslinjer for, hvad den egentlig skal foretage sig.

Jeg tror ærlig talt, at venstre gjorde sagen en god tjeneste ved her at tage deres forslag tilbage og opføre sig lige så fornuftigt, som de konservative gjorde, da de erkendte, at der ikke var et flertal for deres lovforslag. Jeg vil altså hermed stærkt henstille til venstres ordfører, fru Nathalie Lind, at tage forslaget tilbage.

Henning Philipsen (SF):

Selv om jeg kunne deltage i hr. Ingomar Petersens opfordring til fru Nathalie Lind og til partiets venstre, nærer jeg ingen forhåbning om, at det er muligt at bevæge venstre i denne sag. Jeg synes, det fremgår ganske tydeligt af de forhandlinger, vi har haft både i arbejdsmarkedsudvalget og andre steder, at venstre simpelt hen ikke er til at påvirke.

Venstre er ikke engang i stand til at blive påvirket af den dom, som faldt i Hope Computer-sagen fra Nordjylland, hvor man etablerede lovlige kampskridt, hvor man etablerede lovlige blokader over for en virksomhed, som simpelt hen nægtede at opfylde et minimum af krav om at måtte få overenskomster. Det nægter venstre at tage hensyn til, også selv om der faldt en landsretsdom.

Venstre har hverken i tale eller handling i forbindelse hermed haft så meget som ét eneste ord som forklaring på årsagen til, at der bliver etableret konflikter på virksom-

heder, og at disse konflikter f. eks. betyder, at man rent fysisk bliver nødt til at blokere disse virksomheder som et led i det, der i arbejdsretsloven kaldes lovlige kampskridt. Det nægter man altså at acceptere, men hvis venstre tror, man kan lovgive herom, og at man også skulle kunne forhindre, at der rent faktisk ville ske fysiske blokader, tager venstre og alle andre fejl. Som det er sagt tidligere også i forbindelse med andre led af dette generalangreb på fagbevægelsens hævdvundne rettigheder, tager man afgjort fejl, hvis man tror, man ved hjælp af lovgivning vil være i stand til også at bekæmpe fagbevægelsen bare ved at gennemføre en lovgivning.

Jeg synes derfor, der er grund til såvel over for venstre som andre at understrege, at fagbevægelsen i dette land altid har benyttet lovlige kampskridt, altid har benyttet lovlige metoder, aldrig nogen sinde har været i strid med det demokrati, som vi anser for at være naturligt i dette land. Venstres forslag er efter min opfattelse nærmest et udtryk for, at man nu vil pådutte fagbevægelsen hensigter og kampmetoder, som fagbevægelsen aldrig nogen sinde har anvendt i dette land. I dette lys bør forslaget også vurderes.

Det er vel karakteristisk, at venstre heller ikke i sin argumentation på noget som helst tidspunkt har prøvet på at beskæftige sig med den form for kamp, som jeg vil kalde en illegal kampform, som f. eks. arbejdsgivere anvender. Jeg ved godt, at Dansk Arbejdsgiverforening vil nægte det, når jeg nu her fra folketingets talerstol hævder, at arbejdsgivere og også medlemmer af Dansk Arbejdsgiverforening i dette land sortlister folk, fordi man tilfældigvis ikke kan lide dem, enten fordi de er rødhårede eller langhårede, eller fordi de har en anden politisk opfattelse, eller fordi de simpelt hen prøver på at opføre sig som hæderlige fagforeningsfolk på deres arbejdsplads.

Jeg ved godt, at venstre vil nægte det, og at Dansk Arbejdsgiverforening vil nægte det, ligesom jeg har konstateret, at venstre overhovedet ikke hverken i skrift eller tale beskæftiger sig hermed.

Jeg har også konstateret, at venstre aldeles ikke reagerede — jeg erkender blankt, det er længe siden, vist snart 20 år — da vi havde en såkaldt landbrugsstrejke, hvor man hindrede — ja, jeg tror ærlig talt også,